

der hører til for at kunne siges at være Medlem af denne Kirke. Jeg tror derfor, at man praktisk set ikke behøver at lægge videre Vægt paa de Indvendinger, der i denne Henseende kom frem i Gaar.

Om den meget væsentlige Opgave, som er tiltænkt Menighedsraadene ved Præstembedernes Besættelse, behøver jeg ikke at udtale mig nærmere, da jeg kan tiltræde de fleste af de Bemærkninger, der herom fremkom i Gaar. Jeg ser ikke rettere, end at det er en altfor ringe Indflydelse, som Menighederne faa paa Præstevalget, naar man skal nøjes med det, der foreslaas her. Man kan neppe nøjes med at give dem en saa middelbar Indflydelse, men kommer sikkerlig til at gøre den mere direkte og bestemt. Men herom skal jeg ikke udtale mig yderligere, da denne Side af Sagen i Gaar blev saa udførlig fremdraget.

Der er endnu et mindre Punkt, som vedkommer Menighedsraadene; det er ikke af særlig kirkelig Art, men blev af den ærede Minister særlig omtalt ved Forelæggelsen af Forslagene. Det er Spørgsmaalet om den røde Fane paa Kirkegaarden. Ministeren udtalte: „Jeg tror, at man maa give Menighederne Frihed til at ordne sig i disse Sager, som det synes dem at passe bedst. Enkelte Steder i Landet ville de maaske gerne have den røde Fane paa Kirkegaarden. Vel, naar de have Lyst, skulle de have Lov dertil. Andre Steder ville de maaske netop ikke have den røde Fane. . . . Jeg tror ikke, at man i disse Sager skal indføre en Uniformitet over hele Landet, saaledes at det i alle Menigheder absolut skal gaa efter samme Regler; der maa man kunne lade Selvstyret raade.“ Jeg deler den Betragtning, at der ikke bør lægges Vægt paa Uniformitet i mangfoldige Forhold; men naar Talen er om Begravelsespladser, som efter den nugældende Lov og efter det foreliggende Lovforslag om Brugen af Kirker ere almindelig borgerlige Begravelsespladser, idet enhver Sognebebor har Ret til at blive begravet paa Sognets Kirkegaard, saa synes det mig naturligt, at der ogsaa bliver givet fælles almindelige Regler for Brugen af disse Pladser. Ministeren foretrækker imidlertid at lade Menighedsraadene afgøre det; men det vil altsaa sige, at en Sag, som ikke er af egentlig kirkelig Art, kastes ind i den Kamp, der vil komme til at gaa forud for Valgene af Menighedsraad. Der sættes en Slags uvedkommende Præmie — en rød Fane — paa Gennemførelsen af Menighedsraadene. Jeg tror ikke, at det

er videre heldigt. Men naar jeg nu sammenholder Ministerens Udtalelser ved Forelæggelsen med, hvad der skrives i Motiverne til Lovforslaget om Brugen af Kirkerne, forekommer det mig, at det Selvstyre omkring i Sognene, som Ministeren fremhævede i sin mundtlige Udtalelse, forsvinder ret betydeligt. I Motiverne til Lovforslaget staar der, at da det Regulativ, som Menighedsraadene vedtage skal stadfæstes af Overtilsynet, „vil man have nogen Borgen for, at ensartede Regler blive fulgte“. Jeg tillader mig at spørge den ærede Minister, hvorledes man egentlig skal bringe rigtig Samklang til Veje mellem disse forskellige Udtalelser.

Idet jeg slutter mine Bemærkninger med en oprigtig Paaskønnelse af, at den ærede Minister saa hurtig har sat det kirkelige Reformarbejde i Gang, føler jeg endnu Anledning til at udtale min varmeste Anerkendelse af det Svar, som den ærede Minister efter den af tidligere nævnte Ritzau-Meddelelse har givet Deputationen fra Odense-Mødet, nemlig Erklæringen om, at „Folkekirken maa være saaledes, at den egentlige Kirke, den levende Menighed, kan befinde sig vel i den.“ Naar dette er det ledende Synspunkt for den ærede Minister, maa man ved fortsat velvillig Forhandling kunne naa til et Resultat, som kan blive til Gavn for vor Folkekirke og for vort borgerlige Samfund, idet man giver Staten sit og Folkekirken sit. Skulde det ikke vise sig muligt at faa en saadan Afvikling, og er der fremdeles Stemning hos mange for at bevare de uklare Forhold, som vi alt for længe have haft, maa jo Resultatet beklageligvis blive det, som det i Virkeligheden synes, at mange baade fra Kirkens Side og fra modsat Side ønske, at alt bliver ved det gamle. Vi maa saa atter vente paa bedre Tider; men vi skyldte den ærede Minister Tak for, at han har villet gøre et Forsøg paa at bringe Grundlovens § 75 ud i Livet.

Ministeren for Kirke- og Undervisningsvæsenet (J. C. Christensen): Ja, det er jo netop Sagen, som den sidste ærede Taler bemærkede, at vi ikke her ganske rolig kunne sige: Lad alt blive ved det gamle, thi vi have over os et Grundlovsbud, som ingen af os har Ret til at sidde overhørig, allermindst naar vi drage os i Minde, at vi have gjort Ed paa Grundloven. Hvad der foreslaas her, er, som jeg betegnede det ved Forelæggelsen af Lovforslaget, ikke nogen Opfyldelse af Grundlovens § 75, men det er efter min